

ŽENSKÁ HLÍDKA

Přofadatelka M. Burešová

Jan V. Běádek

CHUDINA.

Nie není bohu tak — sé málo vnady
pro vědní život má ten prostý list, —
jak v úřm, zraku uboháá žist,
když všude v světlé dítavj se sklady.

I ať tam jest co na dost skromném stolu,
i ať tam skvost anebo květina,
kus teplé látky, hračka dětinná,
ty seš vzáji se — pak sklopi doh
se v dáždění a mlčky křezej" dále.

V tom poesie není naposedí:
když hledat jí v těch vráskách bídu
vřítých!

však včím-li ten plachý, smutný hled,
to líto má těch lidí neskonale,
jmá sousto nespadne se stolů vytěh,
ni hadřík, hračka pro ty děti malé,
a v cestu trnitou ni jeden květ.

SOBECTVÍ OVLÁDÁ LID.

Nebýtí sobectví, jež z větší čá-
sti lid ovládá, život náš byl by
lepší a lid spokojenější. Není
snad dne, abychom se v časopi-
sech nedočetli, že země se je-
de milionáři, jež zanechal po
sobě tolik a tolik milionů a to
zase jen svým — v rodině anebo
přibuzným. Málo však je těch,
kteří odkáží nějakou tu částku
ze svého jmění chudinně, nebo do
bročinných ústavů.

Je to věru zvláštní, jak tačí lí-
d lidu k tomu dollaru, vědouce
předem, že není jim možno tolik
peněz utratit pro svoji vlastní
potřebu, přece ale se neobmečí
jejich srdce, ani u vědomí, že to-
lik lidí a zvláště dětí trpí pod-
výživou, nedostatkem teplého o-
děvu a správné výchovy. Proč
nevěnují částku ze svých milionů
ku nasycení a ulevení těm ne-
šťastným? Proč lípi na těch hra-
madech toho kovu tak dlouho, až
vypputí svou nechtěnou duši? —
Boháči by nikdo jeho jmění nezá-
viděl, kdyby tento nebyl sobcem
a při tom tak hrozně neomale-
ným. Je-li jeden člověk šťasten
v získání hromad peněz, není to
ještě důkazem, že jen on sám má
právo na žití! — Má-li člověk více,
nežli může použiti pro svou
vlastní potřebu, tož jest jeho po-
vinností, jako člověka, rozdělit
se se svým méně šťastným spolu-
blížním. Svět, ani peníze v něm
nenáležejí jednomu člověku, ale
všem, tak aby mohli existovati.

Až bude lid vychováván v tom
vědomí, že nejen on, ale i jiní ma-
jí nárok na život a prostředky
k němu všichni stejné, pak bude
život všech snesitelnější a šťast-
nější.

Jak může jen člověk, ovládající
čí miliony a billiony peněz, při-
hlížeti k tomu, když nemajetní,
často chudí lidé pořádají centové
sbírky k ulevění bídu nebo ne-
šťastím postiženým rodinám, —
kdežto oni by mohli částkou ze
svého jmění okamžitě pomoci,
aniž by toho poznali, že jim u-
bylo.

Ještě snad nikdo neschudnul,
neozbračil se — já alespoň jsem
nikdy nesyčelá — rozdlávaním
svého jmění chudým, tak aby na
sebe zapomněl, ale spíše ho po-
žbyl špatnou spekulací. Kdyby
byl část toho jmění rozděl lidem,
nebo dětem chudým, alespoň by
měl to vědomí, že konal dobro pro
jiné a byl by při tom šťastnější
a spokojenější.

Člověk, který lípi jen na tom
mamomu, — člověk sobík, není
ani sám s sebou spokojen, neboť
právě dobrý čin nás povznáší a
hřeje, kdežto tvrdý kov tlačí a
tíží. A lid zaslepený věří jen v
něj a dává mu přednost přede
vším jiným.

Peníze jsou dobré a potřebné,
ale jen ve svém místě. Člověk
však nesmí zapomínati při honbě
za nimi na své svaté povinnosti,
nesmí býtí sobikem, musí při
tom etiti i práva jiných.

Přispívky Ženské Útulné v Brně.

Mimule oznámení \$31.82
Paní Barbora Kamarádová,
Orting, Wash. 50
Rodina p. Franska Radila
st., So. Omaha, na místo
květín na rakev zemulé

ho p. Jana Fildera vřna
vala Matka 300
Pan Frank a Marie Háko-
vi, So. Omaha, věnují mí-
sto květín na rakev Ma-
fence R. Zezulákové . . . 100
Pan Joseph Strunc, Belle-
ville, Kans. 100
Pan Josef Dula, Chesaning,
Michigan 100
Pan Jan Krutina, Schuyler,
Nebr. 225
Paní Anna Kaštánková, Ko-
lin, La. 500
Celkem 994.57

Svatý Mikuláš přijel a, aniž
by zanechal za sebou stopy ve-
sněhu, zmizel, snad v automobilu,
anebo dokonce v aeroplanu, na
místě drubdy na bílém koni.
A "Santa Claus" na místě na
saních, možná, že bude meen též
použiti naší moderní dopravy, ne-
napadne-li nám do svátek sniž.
Ale dítky a i ti starší se o to má-
lo starají, jen když se dostaví a
hodně nadělí!

TROJÍ ZLO.

Obrázek z Krkonos od Jos. Šira.

III.—Večer.
Sotva se děti odpoledne rozbě-
hly ze školy do všech koutů ves-
nice, chvíli se den kvapně ke kon-
ci. Syrová, studená mlha hnala
se od kraje k horám a stoupala
výš a výš. Nejdříve se plížila
dole kolem lesa jako vyzvědač a
pak vjala útokem vesnici a doby-
la jí za malou chvíli od dólního
konce až k hořenému. Sporý den
zahaloval se do mlhy jako do
prostrádu a chystal se ku spě-
chu. Slunce na západě pronikalo
hustým závojem mlhavým, jako
mléčná koule na lampě. Kvapem
se strnívalo. Celé údolí stalo se
mlhou ozvučným, takže každý
hlas zaléhal z jednoho konce ve-
snice až ke druhému a některé
hlaholy vracely se dokonce od
haje zpět jako zřetelná ozvěna.
Na polích proměnily se panáčky
opět v hastrose a bělavé i ředivé
pytle brambor stály tu nemotorně
jako zapuřilá stráž.

"Kam pak dávejte černý bram-
bory! Tuhle do toho žuku!" za-
znívá hlas jedné kopačky.
"Ale ne, dejte pozor, do toho s-
dirou, co jsem ho upela natě-
ma!" — "Aha, aha! To se tmí,
jako když pytel hodí!" — "Ba,
není už vidět ani na brambo-
ry!" — "Jen ještě tuhle brázdou,
pospěšme si, báby honem!" —
"Pak to všechno sebereme. Že je-
ště nejede pro pytel, to zas bude
diblížení!"

Motýky evakují rychle o kams-
nitou pátu. Ze druhé strany
proniká mlhou křik hus. Chlapec a
děvečetem rozhánějí stádo, vybíra-
jí husy.

"Tohle je naše, s tou chochol-
kou! Nabíhni jí, honem — ty
truhlika!" křičí hoch.

"Když ona slota — že nepů-
jdeš? Hujej!"
Hlasy dětí mísí se s křikem
hus v pestrou směsici. Děti pach-
tí se s husami o překot. Neroze-
hnaly je přece dobře, neboť za
chvíli běží žena jakási s husou
pod paží k sousední chalupě.

Nafikavým hlasem pak volá:
"Kynčlovko, máte husy doma?"
— "Máme." — "Neměžlily se
nám?" — "Já nevím, jak to dě-
ti přihnaly, tak to je." — "Bud-
táh já nevím, kde by byla!" —
"Já se kouknou!" — "Já mám
přece husy těžký, už je tři nedě-
le krmím — a se starým peřím."
Tabaží jednu husu po druhé z
chlívka a hloučků hovozí. — "No,
ta křá nevím, kde by byla!" —
"Jeřti tu Dušků? Tak ty jejíeh
husy byly; ono jeh tu na naší
louce býval asi padesát." — "Tam
jsem byla." — "Tak a Pochů." —
"Tam jsem už taky byla!" —
"Tak já nevím . . ." — "Musím
se ještě někde ohlédnout, jeřti
snad u Luků. To je s husama
aby člověk žil tak celou ves." —
"Ža to si na ni pochtušate!" —
"Ale houbet! My nikdy husy ne-

jmou, to by přišla huba drabo.
Až je vykrmím, tak je prolám a
perí taky. To víté, že je každá
stotina dobrá!"

Husa jeně pod paží zabořala
"Křá, křá, ácho jedná," mlu-
ví žena. "Kdybys tu uměla
mluvit, aby řekla, či seš? A to
musím od Petra k Pavlovi — a
zatím nemám ani čusu!" — Žena
se rozběhla do kopce k jiné cha-
lupě a hovozí jeaté sama k sobě:
"Ještě mám bžet taky pro pe-
trocha, ákrobít prádlo a tatíků
doházet už jistě čivky — práce
na kozly! Kdyby aspoň Franta
byl doma, ale kluk, jakoby se
propad' do země; kde ví, kde mu
je konec! Ale počkej, až mně
přijdeš, já tě zvochluju!"

Potkavší nějaké děvče, ptá se
žena: "Ty, Julinko, neviděla's
našeho Franta?" — "Viděla. Bě-
hal s Emilem Pochopovým u há-
je." — "Co tam dělali?" — "Já
nevím. Snad se topili." — "To
je kluk pradarebný! Počkej, jen
až mně přijdeš! Ty, Julinko, buď
tak hodná, kdybys ho někde
shlíkla, řekni mu, at už upaluje
domů, že dostane!" — "Já mu
to řeknu!"

Na věži rozezvnel se zvon.
Jasně tóny jeho pronikají mlhou
a chvíli se po celé vsi mezi sta-
veními a zanikají v dáli v tem-
ných lesnách údolíeh. Jako zá-
věrná sloka denní písně sní zá-
dumivé úderý kovového srdce.
Jako vždy stejná, neproměnlivá
hymna bije arozumatelak píseň
beze slov mezi chaty, píseň to o
píli i odříkání, o krátkém dnu a
množstvím práce, o dlouhé noci a
malém odpoděnkem.

Velký zvon dozvučel. Přerý-
vavým tempem rozklínal se pak
menší zvonek. Hovozí modlitbu
za duše v očištel, domlouvá vlád-
ně, nehrozí, neběduje, jen zpí-
vá dětským, nevinným hlasem.
Nedaleký les vrací sem slabou,
zatenou ozvěnu . . . Zvony u-
mlkly, ale ve vsnici rachtají je-
ště kvapná práce desetertými zvuk-
ky.

"Frantó!" volá kdesi Julka v
mlze protahující poslední slabiku.
— "Co?" — "Máš již domů
— hned — budeš bit!" — "Bit" —
zní zřetelně ozvěna ode zdi ko-
stelních. — "Budeš bit —", opa-
kuje ozvěna v lese. — "Cože?" —
"Máš již domů — á!" — vta-
huje Julka o několik tónů výš.
Nějaké hlasy nesrozumitelně od-
povídají a Julka pobízí znovu a
vyvolává procevtví o bití.

Žena všecka uděchána běží s
vyměněnou husou domů. Již na
prahu vítá jí hartusení mužovo:
— "Co je to za pořádek? Není čím
svítit a nemám co házet? Co kde
všichni dláte, že vás nikoho ne-
ní vidět?" Žena se zkroutěná o-
mlouvá, vypravuje o nesnází s
husama. "A kde je Franta?" —
"Já nevím, kam se ztratil. Prak-
kluk!" — "To je pěkný, ty to
umíš komandovat v domě!" hně-
vá se otec. "Z kluka bude laj-
dák, ty si ho nie nevímáš, nie
nedbáš — darmo mluvit!"

Ze svítnice ozval se pláč dítěte.
"Pokolábej, táto, drobít! Ančka
tu bude ze statku hned, hual už
prve do chliva. Já tu budu s pe-
troukou co nevidět, já poleťím!"
Otec zasel do svítnice a žena za-
věvčí husu, skočila do síně pro
láhev a už zase běhla do vsi.

ZA malou chvíli vrátila se zpět
všecka uděchána. U dveří do-
movních stojí Frantík do kouta
přikrčený. "Co tu čekáš? Jdi si
tam, odkud jsi přišel! Když tě je
potřeba, není po tobě ani smá-
hnutí. Jdi si, jdi," praví matka
zhurta. "My tě nepotřebujeme!
Ztratil se jako psíe a já bych se
roztrhala a potom dostanu je-
ště k vřli tobě huby od tatínka.
Ale já ti povím, zaě toho je lo-
ket, ty jeden darebo drabaó!"

Je to obchodní dům českého u-
mění, se všim, co s tím souvisí
V nejvyších patrech jsou krá-
mny do ulice, pracovny, skladisté a
kanceláře do dvora. Sklady jsou
ještě mnoho etáží pod zemí. Nad
krámy jsou pak místnosti českých
uměleckých spolků, at literárních
či vřtvarných a hudebních. Jsou
zde klubovní místnosti, menší sá-
ly pro intimní večery umělecké,
pro schůze a pro přednášky. Jsou
tu dílny, souvislé s krámy, kan-
celáře společností a korporací,
jež mají co činiti s obchodem če-
ského umění a přirozeně i umě-
leckého průmyslu. Čím výše ku
střeše, tím více se množ pracov-

ni místnosti uměleč. Vyvcholou-
ní domu jest skleněnou střechou
nad ateliery v celé ploše domu.

Zařízení je přirozeně moderní,
se všim komfortem, jež skýtají
všecky technické vymoženosti.
Ždviže na zboží i pro osoby, si-
střední topení, elektrické osvětle-
ní předpokládá se samo sebou,
vůde plno světla a vzduchu, či-
sto a zdrávo. Radostno!

Dám jest sídlem české kultury
Není proto divu, že jsou tu i úřa-
dy cizinecké a informační. Všá-
chní cizineci sem přijdou, všichni
jdou kolem krámů, kde jsou vy-
stavovy práce našich vřtvarných
uměleč, malířů, sochařů, pracov-
níků v uměleckém průmyslu. Je
tu soustředěn náš umělecký život
jak ve své organisaci, tak i ve vř-
sledcích jeho tvorby. V přezemí
je dvar zasklený a proměněný v
menší výstavní sály, kde jednot-
livé spolky umělecké pořádaí své
třídenní tržní výstavy.

Myslíte, že je to jen sen? Zbož-
ná a neuskutečnitelná přání? —
Myslím, že je to program, který
je naší povinností uskutečniti co
nejdříve.

Snad všecky naše umělecké
spolky jsou umístěny v domech,
určených ke sbourání. Byl to již
jejich osud, že nalezy útočiště v
laciných místnostech nekomfort-
ních starých domů a nyní, kdy
život náš se tak z jádra přemě-
nil, kdy každá sebe menší obcho-
ní agentura hledá a nalézá pro
svou reprezentaci skvělé místno-
sti, čekají s hrůzou, až se majitel
domu rozhodne, že dům sbourá
aby se oetly na ulici bez při-
stěší.

Myslím, že by v tomto bodě
mohly naléztí mnohé, ne-li vše-
cky umělecké spolky pojitko spo-
lečné činnosti.

Jakž vznikl syndikát vřtvar-
ných uměleč na ochranu hospo-
dářských zájmů, vřtvarníků všech
uměleckých vyznání, tak i zde
mohly by se spojit všechny sily
spolků k uskutečnění stavby ta-
kového reprezentačního domu
spolkového a obchodního.

Jistě že by se našlo dosti lidí,
kteří by svoje přebytky mohli
vložit do společnosti, jež by si
vzala za úkol vystavěti a udržet
takový objekt, který by jistě
vynášel tolik procent, jako kaž-
lý jiný dům nájemní. Musel by
to býti podnik zdravě hospodář-
sky založený i vedený, na němž
by měly stát sám i obce velké
zájem. To zde by byl pravý re-
prezentační dům, bez restaurací a
tanečních sálů, jímž bychom se
mohli chlubití před cizinou. Ale
nejde jen o tuto reprezentaci, bě-
ží hlavně o důstojné přístřeší na-
šich spolků a našeho duševního
života vedle umístění prodejne
českého umění, které sdílí stejný
osud spolků v poměrech ubytova-
ních. Kdyby takový dům byl po-
staven na místě nějakého staré-
ho domu, zajistě, že by ve všecky
spolky sem přestěhovaly!

Vezměme jen naše spolky:
"Manes" by přišel ze starého do-
mu ve Vodickové ulici. Jedno-
ta by jistě opustila pro toto mí-
sto i své místnosti "U Vejvodů".
Umělecká Beseda by také tuším
ráda najala zde místnosti, když
lám patři tiskárně, která by nej-
raději již zítra začala stavět. —
"Artěl" by byl jistě z prvníeh,
který by si zajistil obchodní
místnosti a myslím, že by i "Zá-
druha" nelenila se sem přestěho-
vat. "A což literární spolek
"Máj", společnost Vrehličekóro
"Svatobor"? Nemouh ani vy-
přítávat všecky ty ostatní spolky,
korporace i jednotlivce, kluby a
podniky, které by sem šly ihned,
jakmile by dům byl postaven.

A nyní, abych mluvil konkré-
tně: Zveme všecky, kdo s tímto
článkem souhlasí, ke společné
akci: Utvořme společnost, dáme
ji zdravou organizaci, uvedeme ji
v život hospodářsky dobrě. U-
častníci nebudou jistě později li-
tovat vložených peněz, jež se jim
lěpe záročí, nežli ve spořitelněách
a budou mítí při tom to blahé vě-
domí, že pomohli stavět budovu,
která musí býti chloubou národa
a o ní v cizině se bude hovozit
jako o fídkém zjevu. Umělecké,
literární a hudební spolky zveme,
aby daly svůj souhlas na jevo a
jakmile zajistíme tento zájem,

ni místnosti uměleč. Vyvcholou-
ní domu jest skleněnou střechou
nad ateliery v celé ploše domu.
Zařízení je přirozeně moderní,
se všim komfortem, jež skýtají
všecky technické vymoženosti.
Ždviže na zboží i pro osoby, si-
střední topení, elektrické osvětle-
ní předpokládá se samo sebou,
vůde plno světla a vzduchu, či-
sto a zdrávo. Radostno!

Dám jest sídlem české kultury
Není proto divu, že jsou tu i úřa-
dy cizinecké a informační. Všá-
chní cizineci sem přijdou, všichni
jdou kolem krámů, kde jsou vy-
stavovy práce našich vřtvarných
uměleč, malířů, sochařů, pracov-
níků v uměleckém průmyslu. Je
tu soustředěn náš umělecký život
jak ve své organisaci, tak i ve vř-
sledcích jeho tvorby. V přezemí
je dvar zasklený a proměněný v
menší výstavní sály, kde jednot-
livé spolky umělecké pořádaí své
třídenní tržní výstavy.

Myslíte, že je to jen sen? Zbož-
ná a neuskutečnitelná přání? —
Myslím, že je to program, který
je naší povinností uskutečniti co
nejdříve.

Snad všecky naše umělecké
spolky jsou umístěny v domech,
určených ke sbourání. Byl to již
jejich osud, že nalezy útočiště v
laciných místnostech nekomfort-
ních starých domů a nyní, kdy
život náš se tak z jádra přemě-
nil, kdy každá sebe menší obcho-
ní agentura hledá a nalézá pro
svou reprezentaci skvělé místno-
sti, čekají s hrůzou, až se majitel
domu rozhodne, že dům sbourá
aby se oetly na ulici bez při-
stěší.

Myslím, že by v tomto bodě
mohly naléztí mnohé, ne-li vše-
cky umělecké spolky pojitko spo-
lečné činnosti.

Jakž vznikl syndikát vřtvar-
ných uměleč na ochranu hospo-
dářských zájmů, vřtvarníků všech
uměleckých vyznání, tak i zde
mohly by se spojit všechny sily
spolků k uskutečnění stavby ta-
kového reprezentačního domu
spolkového a obchodního.

Jistě že by se našlo dosti lidí,
kteří by svoje přebytky mohli
vložit do společnosti, jež by si
vzala za úkol vystavěti a udržet
takový objekt, který by jistě
vynášel tolik procent, jako kaž-
lý jiný dům nájemní. Musel by
to býti podnik zdravě hospodář-
sky založený i vedený, na němž
by měly stát sám i obce velké
zájem. To zde by byl pravý re-
prezentační dům, bez restaurací a
tanečních sálů, jímž bychom se
mohli chlubití před cizinou. Ale
nejde jen o tuto reprezentaci, bě-
ží hlavně o důstojné přístřeší na-
šich spolků a našeho duševního
života vedle umístění prodejne
českého umění, které sdílí stejný
osud spolků v poměrech ubytova-
ních. Kdyby takový dům byl po-
staven na místě nějakého staré-
ho domu, zajistě, že by ve všecky
spolky sem přestěhovaly!

Vezměme jen naše spolky:
"Manes" by přišel ze starého do-
mu ve Vodickové ulici. Jedno-
ta by jistě opustila pro toto mí-
sto i své místnosti "U Vejvodů".
Umělecká Beseda by také tuším
ráda najala zde místnosti, když
lám patři tiskárně, která by nej-
raději již zítra začala stavět. —
"Artěl" by byl jistě z prvníeh,
který by si zajistil obchodní
místnosti a myslím, že by i "Zá-
druha" nelenila se sem přestěho-
vat. "A což literární spolek
"Máj", společnost Vrehličekóro
"Svatobor"? Nemouh ani vy-
přítávat všecky ty ostatní spolky,
korporace i jednotlivce, kluby a
podniky, které by sem šly ihned,
jakmile by dům byl postaven.

A nyní, abych mluvil konkré-
tně: Zveme všecky, kdo s tímto
článkem souhlasí, ke společné
akci: Utvořme společnost, dáme
ji zdravou organizaci, uvedeme ji
v život hospodářsky dobrě. U-
častníci nebudou jistě později li-
tovat vložených peněz, jež se jim
lěpe záročí, nežli ve spořitelněách
a budou mítí při tom to blahé vě-
domí, že pomohli stavět budovu,
která musí býti chloubou národa
a o ní v cizině se bude hovozit
jako o fídkém zjevu. Umělecké,
literární a hudební spolky zveme,
aby daly svůj souhlas na jevo a
jakmile zajistíme tento zájem,

půjeme po tomto programu dá-
le, abychom jej uskutečnili co
možno nejdříve. Rádi bychom
také dočetli, kdyby se tímto člá-
kem našel takový majitel domu,
který by chtěl prodat svůj dům
k tomu účelu, nebo který by se
sám účastnil tohoto podniku a
dal vkladem do společnosti svoji
realitu "Artěl" (Národní tř.
18), který má životní zájem na
tom, aby měl vhodné prodejní
místnosti, milerád přijme na sebe
úkol organisace tohoto podniku
a provede jej ke konci do všech
díledek.

Anna Kaštánková, Kolín, La.,
30. listopadu 1920. — Ctěná re-
dakce "Pokroku"! Zde posílám
\$4 jako předplatné na "Pokrok"
pro příští rok a \$5 na výpomoc
Ženské útulny v Brně, celkem te-
dy devět dolarů. Přijměte všá-
chni srdečný můj pozdrav!
(Ctěná přítelkyně! Přijměte sr-
dečný náš dík za předplatné a též
i za příspěvek pro sirotky. Srdeč-
ně vás zdraví a přeje vám veselé
vánoce a šťastný nový rok —
Přofadatelka.)

Anna Potocká, Chicó, Calif., 1.
prosince 1920. — Ctěná pofa-
detelko "Ženské Hlídky"! Přilo-
žené zasílám poštovní poukázku,
znejší na \$6.00, jako předplatné
na milý nám časopis "Pokrok Zá-
padu". Přihodil se někdy, že se
se poněkud cestou opozdíl, tu se
ho nemohu již ani dočkatí. Veli-
ce ráda si vždy přečtu "Ženskou
Hlídku", v níž jsou mnohdy pou-
něné dopisy. Proto, milé čtenář-
ky, jen hodně často dopisujte. —
Přítomně máme zde rozkošné po-
časí, tráva roste, růže a fialky
krásně kvetou. Posud jsme zde
ještě neměli skoro žádného mra-
zu, za to ale hodně přišlo, tak že
až voda náhle z běhu řeky Sa-
cramento vystoupila, při čemž se
mnoho kusů dobytka, ovceí, krát
a vřel utopilo. Nyní se jede českou
oranže, lemons a olivy. V městě
Oreville se staví veliká továrna
na tašky a jeden kapitalista z
Virginie postaví zde za dva mil-
liony velkou pilu. Jest tudíž ve-
lice sibižná vyhlídka na hojnost
práce, jakmile jen se počasi po-
věkdu ustálí. Tak nyní i zde má-
me některé životní potreby lev-
nější; příkladně pytlík monky o
19 librách, který dříve stál \$3.75,
nyní se prodává za \$3.20; cukr
bílý 25 centů, nyní 11 centů li-
bra; máslo, dříve 86c, nyní 61c;
brambory, \$12.00, nyní \$2.75 py-
tek; rýže, 100 liber dříve \$13.00,
nyní \$7.50 — farmáci za ni do-
stávají 2½c lb. Však cena štá-
stva a prádla ještě nejde dolů.
Přece ale můžeme mítí naději, že
se snad těch lepších časů také
dočkáme. Paní pofadatelko, do-
přivoteľskám a všem čtenářům
přeji veselé vánoce a šťastný no-
vý rok.

(Ctěná přítelkyně! Přijměte
vřelý dík za předplatné a bude
nás těšiti, když i vy častěji dopi-
sem do "Ženské Hlídky" zavítá-
te. Srdečně vás zdraví a navře-
lem přeje vám radostné vánoce a
blahodárný nový rok —
Přofadatelka.)

Josef Strunc, Belleville, Kans.,
4. prosince 1920. — Ct. vydavate-
le "Pokroku"! Zasílám vám
\$6.00, totiž čtyřty dollarů na před-
platné, jeden dollar na doplatné
a dollar do sbírky ve prospěch
Brněnské útulny. Děkuje vám za
sečkání, srdečně vás zdravím.

(Ctěný příteli! Přijměte náš
dík za předplatné a zároveň i za
příspěvek pro sirotky. Velice se
všem našim čtenářům zavěděite,
když časem zašlete z české vaší
velké osady zprávy k otáčením v
"Pokroku", tak aby i jiná kra-
janě zvěděli, jak tam u vás po-
kračujete. Srdečně vás zdraví a
přeje vám veselé vánoce a šťast-
ný nový rok —
Přofadatelka.)

Josef Dula, Chesaning, Mich.,
16. prosince 1920. — Ctěná red.
"Pokroku"! Přihází čus, kdy
každý člověk má své svědomí
zpytovat a si uvědomit, co jest
komu povinen a mopak hož zaso
jemu. Žel, že já vředivky mívám
všec těch povinností k druhým,
nežli oni ku mně! Loni jsem si u-

(Pokračování na str. 2.)